

Het boek Joël en de Laodicese Kerk der Zevende-dags Adventisten - Nummer Negen

Jeff Pippenger

2025-12-11

Nummer Negen

Ik ben in deze inleiding op het boek Joël aangekomen op het punt om enkele punten uit de eerste acht artikelen kort samen te vatten en aan te geven wat wij van het boek Joël mogen verwachten nu wij het meer rechtstreeks ter hand nemen, en vervolgens uiteraard: wat heeft dat te maken met de veldslagen bij Raphia en Panium uit Daniël 11:11–16?

Wij hebben nadruk gelegd op het lied van de wijngaard, want „ervaring” wordt profetisch voorgesteld door een „lied”. Een van de kenmerken van de honderd vierenveertigduizend is dat zij het lied van Mozes en van het Lam zingen, wat eenvoudigweg Johannes’ wijze is om het wijngaardlied van Jesaja voor te stellen. Iedere grote profeet begint zijn boek met veroordelingen tegen Israël vanwege zijn opstand, of men zou kunnen zeggen dat iedere grote profeet eerst het lied van de wijngaard zingt. Ik stel dat Joëls lied van de wijngaard in hoofdstuk één een van de belangrijkste openbaringen aangaande het wijngaardlied is. Ik kan niet zeggen of ik daarin gelijk heb of niet, maar de reden waarom ik van deze overtuiging ben, is dat de profetische verbanden die in het boek Joël symbolisch worden voorgesteld, een sleutel lijken te zijn, of misschien een as waaromheen verscheidene spaken draaien. Joëls getuigenis sluit niet alleen aan bij de andere parallelle lijnen, maar het schijnt ook een referentiepunt vast te stellen, in het bijzonder door de symboliek van de wijngaard die in hoofdstuk één wordt verwoest, en doordat de volgende twee hoofdstukken zowel de tijd van beproeving van het beeld van het beest in de Verenigde Staten aanduiden als ook de tijd van beproeving van het beeld van het beest voor de wereld. En dit alles is geplaatst binnen de context van een wijngaard, en een wijngaard is geen levende wijngaard—als hij geen regen krijgt.

Wij hebben ook nadruk gelegd op de profetische periode die wordt voorgesteld door het symbool van „hoe lang?” Ik gevoelde de noodzaak ons aan dit tevoren vastgestelde beginsel aangaande „hoe lang” te herinneren, teneinde nadruk te leggen op de „sluitsteen”, die was en tevens ook het fundament en de hoeksteen is. De uiteindelijke volledige ontwikkeling van de boodschap van de Middernachtsroep, die thans gaande is, is de „sluitsteen”. Geground op de fundamenten is die sluitsteen Millers juwelen, die tienmaal helderder schijnen dan in het begin.

Gebaseerd op Gods „wonderbare werken” is de sluitsteen het moment waarop Zijn volk overgaat van een Laodiceïsche ervaring naar een Filadelfische ervaring; dan worden die mensen de 8e, die uit de 7 is, en gaan zij tevens over van de strijdende kerk naar de triomferende kerk. Deze overgang is de sluitsteen. De overgang wordt volbracht wanneer Gods volk de boodschap van de „sluitsteen” hoort en ziet, en zij wonderbaar is in hun ogen. De boodschap van de sluitsteen is het hoogtepunt, want zij brengt alle symbolische waarheden van de „sluitsteen” bijeen. De boodschap van de „zeven tijden” was Millers fundamentsteen, en zij moest de Milleritische sluitsteen zijn. Pinksteren

was de sluitsteen van het Pinksterseizoen, evenals de Middernachtsroep de sluitsteen was van de Milleritische beweging van de eerste en tweede engel.

Als hoogtepunt of sluitsteen van de periode van 46 jaar waarin Christus de Milleritische tempel van de eerste en de tweede engel bouwde, zou die sluitsteen de fundamentsteen worden voor Christus' werk van het bouwen van de tempel van de honderd vierenveertigduizend. Die fundamentsteen werd in 1844 opgericht als het licht dat het pad naar de hemel zou verlichten, en daarom moet Gods volk aan het einde van de wereld terugkeren tot de „oude paden” om rust te vinden. Indien en wanneer zij terugkeren tot de pioniersgeschiedenis van de Millerieten, ontdekken zij dat de boodschap van de Middernachtsroep het hoogtepunt van de fundamentele geschiedenis was. De Middernachtsroep was een openbaring van de uitstorting van de Heilige Geest. Wanneer een ziel terugkeert tot de „oude paden” en het „heldere licht” vindt dat aan het beginpunt of fundament van het pad werd opgericht, vindt hij de Middernachtsroep, die Jeremia aanduidt als „rust.”

„Achter hen was bij het begin van het pad een helder licht opgericht, waarvan een engel mij zei dat het de 'middernachtsroep' was. Dit licht scheen over het gehele pad en verlichtte hun voeten, opdat zij niet zouden struikelen.

‘Als zij hun ogen gevestigd hielden op Jezus, die vlak vóór hen was en hen naar de stad leidde, waren zij veilig. Maar spoedig werden sommigen moede en zeiden dat de stad nog ver weg was, en dat zij verwacht hadden er eerder binnen te gaan. Dan bemoedigde Jezus hen door Zijn heerlijke rechterarm op te heffen, en van Zijn arm ging een licht uit dat over de adventschare golfde, en zij riepen: “Halleluja!” Anderen verloochenden roekeloos het licht achter hen en zeiden dat het niet God was geweest die hen zó ver had geleid. Het licht achter hen doofde uit, zodat hun voeten in volkomen duisternis waren; zij struikelden, verloren het merkteken en Jezus uit het oog, en vielen van het pad af, naar beneden in de donkere en goddeloze wereld daaronder.’ Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

De sluitsteen van de Milleritische geschiedenis is de grondsteen voor de geschiedenis van de honderd vierenveertigduizend. Vanaf het begin van de drie engelen in 1798 totdat de zegevierende gemeente wordt opgericht ter vervulling van de reiniging van het heiligdom bij de zondagwet, wordt het pad verlicht door de boodschap van de Middernachtsroep; want de gelijkenis handelt over het adventisme en over de wijze waarop God een volk doet opstaan om Zijn karakter volmaakt te weerspiegelen, terwijl de genadetijd voor de mensheid ten einde loopt gedurende de crisis van de zondagwet.

Op het pad gaat Jezus voorop, en Hij blijft het pad verlichten door Zijn heerlijke rechterarm op te heffen. Daarom is er een helder licht aan het begin van het pad en een helder licht dat naar het einde van het pad leidt. Jezus als Alfa en Omega verbindt in het beeld het einde met het begin; zo is het licht aan beide uiteinden van het pad de boodschap van de Middernachtsroep.

De eerste engel verscheen in 1798 en verkondigde dat het uur van Zijn oordeel gekomen was: „Zeggende ... het uur van zijn oordeel is gekomen.” Het uur van het oordeel kwam in 1798, en toen het begon, nam het huwelijk tussen Christus en Zijn nieuwe bruid—het Filadelfische

Milleritische Adventisme—een aanvang. Christus zou op 22 oktober 1844 huwen, en van 1798 tot 1844 werd de bruid gereedgemaakt. De bruid was Filadelfisch, want er was geen veroordeling over Christus' bruid, want zij maakte zichzelf gereed—zij was rein. De aankondiging van het oordeel is de aankondiging van het huwelijk aan het begin in 1798, dat aan het einde in 1844 tot stand kwam.

Het fundamentele licht en het sluitsteenlicht voor de Milleritische beweging was de boodschap die het huwelijk aankondigde—de boodschap van de Middernachtsroep. De Middernachtsroep was het fundament en de sluitsteen van de geschiedenis van de eerste en de tweede engel, evenals van de Milleritische geschiedenis, en de sluitsteen van de Milleritische geschiedenis is de funderingssteen van de geschiedenis van de honderdvierendertigduizend, terwijl zij tevens de sluitsteen is. De bouw van de tempel is voltooid wanneer de sluitsteen is geplaatst, en het werk van het plaatsen van die laatste „wonderbare” steen begon in juli 2023.

Er zijn verschillende profetische vervullingen die de deksteen zullen vormen, maar de deksteen vertegenwoordigt ook het hoogtepunt van een boodschap. Pinksteren was de deksteen van de boodschap van het pinksterseizoen, evenals het licht van de „zeven tijden” dat in 1856 door de pen van Hiram Edson kwam, de beoogde deksteen was van Millers boodschap, want de eerste fundamentele waarheid die Miller ontdekte, waren de „zeven tijden”. In 1856 stond het verwerpen van het nieuwe licht van de deksteenwaarheid gelijk aan de keuze om te sterven in de woestijn van Laodicea, zoals het oude Israël gedurende een periode van veertig jaar had gedaan. Dit identificeert juli 2023 als 1856, het keerpunt van Filadelfia naar Laodicea in de Milleritische geschiedenis en de ommekeer van Laodicea naar Filadelfia in de geschiedenis van de honderd vierenveertigduizend. Christus trouwde in 1844 niet met een onreine vrouw, want zij was Filadelfisch en Hij zal bij de zondagswet een bruid uit Filadelfia huwen. Maar eerst moet zij zich gereedmaken. Bent u gereed?

Vrees niet, kleine kudde; want het is uws Vaders welbehagen u het Koninkrijk te geven. Lukas 12:32.

Op 22 oktober 1844 huwde de Heer de bruid die Hij gereedgemaakt had om Hem te volgen in de geschiedenis van de derde engel, en in alles wat de derde engel vertegenwoordigt; maar tegen 1863 werd de geschiedenis van de derde engel afgeleid naar de woestijn van Laodicea. De geschiedenis van 1844 tot 1863 vertegenwoordigt de periode van de derde engel en verschaft aldus een illustratie van de dwaze maagden in de tijdsperiode van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend. De maagden zijn tarwe en onkruid die door boodschappen, voorgesteld door engelen, van elkaar worden gescheiden — want het zijn de engelen die het werk van de scheiding verrichten.

„Toen zag ik de derde engel. Mijn begeleidende engel zei: ‘Vreeswekkend is zijn werk. Ontzagwekkend is zijn zending. Hij is de engel die de tarwe van het onkruid moet afscheiden en de tarwe voor de hemelse schuur moet verzegelen, of bijeenbinden. Deze dingen behoren de gehele geest, de gehele aandacht, in beslag te nemen.’” Early Writings, 119.

De boodschappen van de drie engelen van Openbaring veertien zijn de boodschap van de late regen die de twee klassen scheidt en bindt.

“Aan Johannes werden taferelen van diep en aangrijpend belang geopend betreffende de ervaring van de gemeente. Hij zag de positie, de gevaren, de strijd en de uiteindelijke verlossing van het volk van God. Hij tekent de slotboodschappen op die de oogst der aarde tot rijpheid moeten brengen, hetzij als schoven voor de hemelse schuur, hetzij als bundels voor de vuren der vernietiging. Onderwerpen van ontzaglijke betekenis werden hem geopenbaard, in het bijzonder voor de laatste gemeente, opdat zij die zich van dwaling tot waarheid zouden keren, onderricht zouden worden aangaande de gevaren en de strijd die vóór hen liggen. Niemand hoeft in duisternis te verkeren met betrekking tot wat over de aarde komt.” The Great Controversy, 341.

Het zijn “woorden van waarheid” die in deze generatie “de slotboodschappen zijn die de oogst tot rijpheid moeten brengen”, en die de twee klassen van elkaar scheiden. Dat werk is tevens het werk van de “vuilborstelman” uit Millers droom.

“‘Wiens wan in Zijn hand is, en Hij zal Zijn dorsvloer grondig zuiveren en Zijn tarwe in de schuur bijeenbrengen.’ Mattheüs 3:12. Dit was een van de tijden van zuivering. Door de woorden van de waarheid werd het kaf van de tarwe gescheiden. Omdat zij te ijdel en zelfrechtvaardig waren om bestraffing te aanvaarden, te zeer de wereld liefhadden om een leven van nederigheid te aanvaarden, keerden velen zich van Jezus af. Velen doen nog steeds hetzelfde. Zielen worden heden ten dage beproefd zoals die discipelen in de synagoge te Kapernaüm beproefd werden. Wanneer de waarheid tot het hart doordringt, zien zij dat hun leven niet in overeenstemming is met de wil van God. Zij zien de noodzaak van een algehele verandering in henzelf; maar zij zijn niet bereid het zelfverloochenende werk op zich te nemen. Daarom worden zij toornig wanneer hun zonden aan het licht worden gebracht. Zij gaan geërgerd weg, evenals de discipelen Jezus verlieten, morrend: ‘Deze rede is hard; wie kan haar aanhoren?’” De Wens der Eeuwen, 392.

Beginnend bij de Grote Teleurstelling van 1844 vertegenwoordigen de wegmarkeringen en gebeurtenissen tot aan 1863 de geschiedenis vanaf 9/11 tot aan de zondagswet. Waarom is 1844 9/11, zult u vragen?

De geschriften van zuster White maken duidelijk dat de derde engel op 22 oktober 1844 kwam, maar ook in 1888 kwam, hetgeen een voorafbeelding van 9/11 is. Nog belangrijker is dat alle profeten juist de geschiedenis van 9/11 tot aan de zondagswet afzonderen, zodat het niet het getuigenis van twee of drie is, maar het verenigde getuigenis van elke getuige uit Gods Woord dat 9/11 tot aan de zondagswet de periode is waarin „de uitwerking van elk gezicht” wordt volbracht.

De geschiedenis van de komst en voltooiing van de derde engel liep van 1844 tot 1863 en vertegenwoordigt de periode van Gods wonderbare werken vanaf 9/11 tot aan de zondagswet. Die geschiedenis wordt ook voorgesteld door 1840 tot 1844, en in die lijn is 1840 de alfa en 1844 de omega. In de lijn van 1844 tot 1863 is 1844 de alfa en 1863 de omega. 1844 is zowel alfa als omega.

Het kruis komt overeen met 1844, en de Alfa en de Omega vergoot Zijn bloed aan het kruis. Vanaf 11 september (1840) vinden wij in Openbaring tien een uiteenzetting van de geschiedenis die begint met Johannes die in 1840 het kleine boek eet en vervolgens de teleurstelling in zijn maag in

1844. Het eten is het begin; de maag markeert het einde. Het laatste vers van hoofdstuk tien stelt voor dat de geschiedenis wordt herhaald in de geschiedenis van de honderdvierenveertigduizend.

En ik nam het boekje uit de hand van de engel en at het op; en het was in mijn mond zoet als honing; en zodra ik het gegeten had, werd mijn buik bitter. En hij zei tot mij: Gij moet wederom profeteren over vele volken, en natiën, en talen, en koningen. Openbaring 10:10, 11.

Openbaring hoofdstuk tien en Habakuk hoofdstuk twee vormen twee hoofdstukken die getuigenis afleggen van de profetische periode van 1840 tot 1844. De geschiedenis van 1844 tot 1863 begint bij een wegmerk van teleurstelling, gevolgd door een verstrooiing die wordt gevolgd door een inzameling. In die periode wordt de profetische geschiedenis van Habakuks twee tafelen voltooid wanneer de tweede tafel in 1849 werd gedrukt en in 1850 in het buitenland werd uitgegeven. De periode van Habakuks tafelen liep van mei 1842, toen de kaart van 1843 werd gepubliceerd, en de profetische periode eindigde waar zij begon, met de publicatie van een van Habakuks twee tafelen. De kaart van 1843 is de alfa en de kaart van 1850 is de omega.

In 1856 schreef Hiram Edson een reeks artikelen die William Millers begrip van de „zeven tijden” naar een nieuw niveau brachten. Edsons werk was de omega van Millers werk en bracht Millers fundamentele waarheid in de positie van een sluitsteen, die bedoeld was om Gods volk kracht te verlenen. Millers licht over de „zeven tijden” was de alfa en Edsons licht over de „zeven tijden” was de omega.

In 1863 veranderde de beweging in de kerk die uiteindelijk vanuit haar eigen midden een beweging zou voortbrengen, op dezelfde wijze als de Millerieten uit de protestanten voortkwamen, en zoals de discipelen uit het jodendom tot het christendom kwamen en zoals Jozua en Kaleb voortkwamen uit het voormalige verbondsvolk dat bestemd was om in de woestijn te sterven.

In diezelfde geschiedenis (1844 tot 1863) maakt de Republikeinse hoorn van het beest uit de aarde een parallelle worsteling door, die uiteindelijk uitbarst in de Burgeroorlog, waarvan alle historici het erover eens zijn dat zij haar middelpunt bereikte in 1863 met Lincolns Emancipatieproclamatie. Lincoln vertegenwoordigt de eerste Republikeinse president, die de eed van het presidentschap aflegde na de slechtste Democratische president in de geschiedenis tot op dat moment. Later werd hij vermoord. Al deze profetische kenmerken, en andere, worden herhaald bij de laatste Republikeinse president.

1844 tot 1863 omvatte een verstrooiing en een verzameling. 1863 vertegenwoordigt de zondagswet, dus de verstrooiing die in 1844 plaatsvond, is de enige verstrooiing tot aan 1863, wanneer de Laodiceaanse Zevende-dags Adventisten verstrooid werden naar de woestijn van Laodicea. 1844 bracht een verstrooiing voort en 1863 bracht een verstrooiing voort, en getuigt aldus van het feit dat de geschiedenis een geïdentificeerd profetisch symbool is, want zij begint met een alfa-verstrooiing in 1844 en eindigt met een omega-verstrooiing in 1863. De eerste verstrooiing kwam op 18 juli 2020, en de uiteindelijke omega-verstrooiing wordt vervuld bij de zondagswet.

„De tijd komt dat wij gescheiden en verstrooid zullen worden, en ieder van ons zal moeten standhouden zonder het voorrecht van gemeenschap met hen van hetzelfde kostbare geloof; en hoe kunt u standhouden tenzij God aan uw zijde is, en u weet dat Hij u leidt en bestuurt?”
Review and Herald, 25 maart 1890.

Het is niet genoeg dat God „aan uw zijde” staat; u moet ook „weten dat Hij u leidt en bestuurt.” Dit feit is een onderwerp van profetie, voorgesteld door de verschillende uitdrukkingen die gebaseerd zijn op wanneer „gij de Heere zult kennen.”

En gij zult overvloedig eten en verzadigd worden, en de Naam van de HEERE, uw God, prijzen, die wonderlijk met u gehandeld heeft; en Mijn volk zal nimmer beschaamd worden. En gij zult weten dat Ik in het midden van Israël ben, en dat Ik de HEERE, uw God, ben, en niemand anders; en Mijn volk zal nimmer beschaamd worden. ... Zo zult gij weten dat Ik de HEERE, uw God, ben, wonende op Sion, Mijn heilige berg; dan zal Jeruzalem heilig zijn, en geen vreemden zullen meer door haar trekken. Joël 2:26, 27, 3:17.

Wanneer Jeruzalem heilig is, is zij de triomferende kerk, want de strijdende kerk wordt omschreven als een kerk die bestaat uit tarwe en onkruid, en wanneer „geen vreemden meer door” „Jeruzalem” „trekken”, zal Gods volk „weten” „dat Hij leidt en bestuurt.” Zij weten het, want zij zijn degenen die het gebed van „zevenmaal” hebben vervuld, wat inhoudt te belijden dat God u als Laodiceeër niet had geleid, maar wanneer uw verandering tot een Filadelfiër plaatsvindt, zult u weten „dat Hij leidt en bestuurt” en dat God „in het midden van Israël” is.

De alfa-verstrooiing (teleurstelling) van 19 april en de omega-verstrooiing (teleurstelling) van 22 oktober worden gemarkeerd door de eerste officiële publicatie na de grote teleurstelling van 22 oktober. Publicatie is een profetische markering in de Milleritische geschiedenis en in de profetische geschiedenis van de Verenigde Staten; daarom is het eerste dat na 1844 officieel werd gepubliceerd een wegmarkering van die geschiedenis, en die wegmarkering duidt op een verstrooiing.

1847—Het Verstrooide Overblijfsel in den Vreemde

“Een woord tot de ‘kleine kudde’.”

“De volgende artikelen werden geschreven voor The Day-Dawn, dat te Canandaigua, New York, werd uitgegeven door O. R. L. Crosier. Maar aangezien dat blad thans niet wordt uitgegeven, en aangezien wij niet weten of het opnieuw zal worden uitgegeven, achten sommigen van ons in Maine het het beste dat zij in deze vorm worden uitgegeven. Ik wens de aandacht van de ‘kleine kudde’ te vestigen op die dingen welke zeer spoedig op deze aarde zullen plaatsvinden....”

“De lezer zal hebben opgemerkt dat drie mededelingen uit de pen van mevrouw E. G. White werden opgenomen in A Word to the ‘Little Flock.’...”

„De tweede mededeling van mevrouw White, te vinden op de bladzijden 14–18, is een verslag van haar eerste visioen onder de titel Aan het overblijfsel, verstrooid in den vreemde. Dit werd op 20 december 1845 geschreven als een persoonlijke brief aan Enoch Jacobs en werd voor het

eerst door de geadresseerde gepubliceerd in The Day-Star van 24 januari 1846. Vervolgens werd het op 6 april 1846 door James White en H. S. Gurney opnieuw in de vorm van een los blad uitgegeven. De verklaring zoals zij voorkomt in A Word to the 'Little Flock' is, met uitzondering van geringe redactionele wijzigingen en toegevoegde Schriftverwijzingen, identiek aan het volledige verslag van het visioen zoals het aanvankelijk werd gedrukt." James White, A Word to the 'Little Flock', 25.

1844 markeert de komst van een engel en een teleurstelling. In 1845 wordt het eerste visioen op schrift gesteld en in 1846 wordt het gepubliceerd. Het eerste visioen is gericht aan "het overblijfsel dat verstrooid is in den vreemde." Ik betwijfel of de ongehuwde tienerprofetes, toen zij haar eerste visioen opschreef, wist dat een profetisch kenmerk van het "overblijfsel" is dat het overblijfsel uit profetische noodzaak "verstrooid in den vreemde" moest zijn, als een van de kenmerken van de honderd vierenveertigduizend. In 1846 traden de Whites in het huwelijk, waardoor Ellens achternaam veranderde in White. In datzelfde jaar begonnen de Whites de sabbat van de zevende dag te houden. In 1846 wordt het verbond gemarkeerd als bekrachtigd; het profetische huwelijk dat in 1844 begon, werd in 1846 voltrokken, en in 1847 wordt de eerste officiële publicatie gedrukt en verzonden.

Mei 1850

„BESTE LEZER — Het is mijn doel in deze beschouwing geweest de dwaling aan het licht te brengen door het licht van de heilige waarheid....”

„Door dit kleine werk aan de verstrooide kudde aan te bieden, heb ik in dit opzicht mijn plicht jegens hen vervuld, en moge God Zijn zegen toevoegen. Amen.” James White, The Seventh-day Sabbath not Abolished, 2.

De publicatie van James White geeft aan dat zijn gehoor nog steeds een verstrooide kudde was, maar zij is tevens de verdediging van de zevendedags-sabbat. Dit is de boodschap van de derde engel in haar kinderschoenen wat betreft het Milleritische adventistische begrip van de sabbat en van de derde engel. Zij wordt gepubliceerd in hetzelfde jaar waarin de kaart van 1850 wordt uitgegeven, en samen vertegenwoordigen zij het oprichten van het leger des Heeren voor de naderende crisis van de zondagswet. Jezus illustreert het einde steeds met het begin, en zij die in 1844 de boodschap brachten met gebruikmaking van de kaart van 1843, waren een voorafschaduwing van hen die de boodschap zouden brengen met gebruikmaking van de kaart van 1850. Aan het begin van de periode van Habakuks twee tafelen verkondigden mannen de boodschap van het uur in samenhang met Habakuks tafel, en in 1850 brengt James White de boodschap van de derde engel samen met de kaart van 1850. De kaart werd vervaardigd door broeder Nichols in de periode van 1849, een tijd waarin James en Ellen White bij broeder Nichols woonden. James White was rechtstreeks betrokken bij de totstandkoming van de kaart van 1850, en in dat jaar begon hij de boodschap van de derde engel te verkondigen.

„23 september [1850] toonde de Heere mij dat Hij Zijn hand ten tweeden male had uitgestrekt om het overblijfsel van Zijn volk terug te winnen, en dat de inspanningen in deze tijd van vergadering verdubbeld moeten worden. In de tijd van verstrooiing werd Israël geslagen en

verscheurd; maar nu, in de tijd van vergadering, zal God Zijn volk genezen en verbinden. In de verstrooiing hadden de pogingen om de waarheid te verbreiden slechts weinig uitwerking, brachten weinig of niets tot stand; maar in de vergadering, nu God Zijn hand heeft uitgestrekt om Zijn volk te vergaderen, zullen de pogingen om de waarheid te verbreiden hun beoogde uitwerking hebben. Allen behoren eensgezind en ijverig te zijn in het werk. Ik zag dat het een schande was wanneer iemand naar de verstrooiing verwees voor voorbeelden die ons nu, in de vergadering, zouden moeten leiden; want indien God nu niet meer voor ons doet dan Hij toen deed, zou Israël nooit vergaderd worden. Het is even noodzakelijk dat de waarheid in een blad gepubliceerd wordt, als dat zij gepredikt wordt.” Review and Herald, 1 november 1850.

„De opvatting dat de Heere ‘voor de tweede maal Zijn hand had uitgestrekt om het overblijfsel van Zijn volk terug te brengen,’ op bladzijde 74, heeft uitsluitend betrekking op de eenheid en kracht die eens bestonden onder hen die Christus verwachtten, en op het feit dat Hij begonnen was Zijn volk opnieuw te verenigen en op te richten.” Early Writings, 86.

Zuster White geeft in Early Writings commentaar op de passage uit de Review and Herald in verband met haar gebruik van de woorden van de profeet Jesaja, toen zij zei: „de Heer toonde mij dat Hij voor de tweede maal Zijn hand had uitgestrekt om het overblijfsel van Zijn volk terug te brengen.” Hij strekte Zijn hand uit in 1850. Toen Hij dat volk op 22 oktober 1844 in het Allerheiligste bijeenbracht, was dat aan het einde van de verstrooiing die van 677 v.Chr. tot 22 oktober 1844 had geduurd. Het letterlijke Juda, wonende in het letterlijke heerlijke land, werd in overeenstemming met de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig in 677 v.Chr. gedurende 2520 jaar verstrooid. Aan het einde van de 2520 jaren werd geestelijk Israël op 22 oktober 1844 verzameld, en zij werden onmiddellijk verstrooid; en de verstrooiing eindigde toen de Heer voor de tweede maal Zijn hand uitstreekte. Hij vergadert hen de tweede maal in de passage om twee dingen te bewerken: Zijn volk te „verbinden” en Zijn volk op te „richten”.

‘Daarna zag ik de derde engel. Mijn begeleidende engel zei: “Vreeswekkend is zijn woord, ontzaglijk is zijn zending. Hij is de engel die het koren van het onkruid moet scheiden, en het koren voor de hemelse schuur moet verzegelen of samenbinden.” Deze dingen zouden heel het denken, heel de aandacht, moeten bezighouden. Opnieuw werd mij de noodzakelijkheid getoond dat zij die geloven dat wij de laatste boodschap van barmhartigheid hebben, afgescheiden moeten zijn van hen die dagelijks nieuwe dwaling ontvangen of indrinken. Ik zag dat noch jong noch oud de samenkomsten zouden moeten bijwonen van hen die in dwaling en duisternis verkeren. De engel zei: “Laat het denken ophouden te verwijlen bij dingen die geen nut hebben.”” Manuscript Releases, deel 5, 425.

De tweede inzameling die in 1850 begon, was een voorafbeelding van de verzegeling (binding) van Gods volk, terwijl zij worden opgeheven, „verheven”, als een banier. 1850 duidt het moment aan waarop de Heere de honderd vierenveertigduizend vergadert. Uit profetische noodzaak moeten zij, vóórdat zij vergaderd worden, verstrooid zijn geweest. Aldus zijn „de drieënhalve dagen” van Openbaring 11:11, die 1260 symboliseren, wat de helft is van 2520 en de verstrooiing vertegenwoordigt die volgde op 18 juli 2020. Openbaring 11:11 stelt de tweede inzameling voor van hen die de honderd vierenveertigduizend zullen zijn, en de banier die tot de natiën wordt opgeheven, zoals uiteengezet in Jesaja 11:11!

En te dien dage zal er een wortel van Isaï zijn, die tot een banier der volken zal staan; naar Hem zullen de heidenen vragen; en Zijn rust zal heerlijk zijn.

En het zal geschieden te dien dage, dat de Heere voor de tweede maal Zijn hand wederom uitstrekken zal om het overblijfsel van Zijn volk, dat overgebleven zal zijn, terug te winnen uit Assyrië, en uit Egypte, en uit Pathros, en uit Cusj, en uit Elam, en uit Sinear, en uit Hamath, en van de eilanden der zee.

En Hij zal een banier oprichten voor de volken, en de verdrevenen van Israël verzamelen, en de verstrooiden van Juda bijeenbrengen van de vier hoeken der aarde. Jesaja 11:10, 11, 12.

In 1850 strekte de Heere voor de tweede maal Zijn hand uit om het volk te vergaderen dat de boodschap van de derde engel verkondigde in samenhang met de boodschap van de Middernachtsroep, zoals voorgesteld door Habakuks twee tafelen. In juli 2023 strekte de Heere voor de tweede maal Zijn hand uit om het volk te vergaderen dat de boodschap van de derde engel verkondigde in samenhang met de boodschap van de Middernachtsroep, zoals voorgesteld door Habakuks twee tafelen. Zowel 1850 als juli 2023 duiden op de vergadering van “het overblijfsel van zijn volk”, zoals Jesaja in vers 11 van hoofdstuk 11 zegt. Vers 11 is ingesloten tussen de verzen tien en twaalf, en beide verzen duiden op het opheffen van het banierteken voor de wereld.

Elk van de drie verzen duidt het vaandel aan, hoewel het middelste vers hen aanduidt als het „overblijfsel”. Het overblijfsel wordt daar een tweede maal verzameld, en het aantal stammen waaruit zij worden verzameld is acht. „8” vertegenwoordigt niet alleen degenen in de ark van Noach die zonder de dood te zien van de oude wereld naar de nieuwe wereld gingen, maar „8” vertegenwoordigt ook hen die de achtste gemeente zijn, die uit de zeven is. De twee getuigen van Openbaring 11:11 zijn degenen die zijn opgewekt. Het getal „8” is het symbool van de opstanding, een symbool van de honderd vierenveertigduizend, een symbool van de doop en een symbool van hen die van Laodicea naar Filadelfia overgaan en tot Jesaja’s vaandel voor de volken worden. De Heer strekt Zijn hand een tweede maal uit in 1850 tot 1865 en opnieuw in juli 2023.

In 2023 was er nieuw licht op de zeven tijden, evenals dat er in 1856 was geweest. De periode van 1856 tot 1863 stelt de geschiedenis voor van de honderd vierenveertigduizend, wanneer de Heer Zijn overblijfselvolk opricht als een leger.

Jesaja 11:11 stemt volmaakt overeen met Openbaring 11:11, dat volmaakt overeenstemt met Daniël 11:11. Jesaja en Johannes beelden een innerlijke geschiedenis uit, en Daniël een uiterlijke geschiedenis. Daniël’s uiterlijke lijn van 11:11 loopt parallel met Johannes’ innerlijke lijn van 11:11, en Jesaja’s 11:11 stelt het vaandel voor van de innerlijke lijn, die Gods andere kudde uit de uiterlijke lijn roept. Palmoni heeft deze passages samengebonden tot een fraai geheel dat alleen tot stand gebracht kon worden door Hem die de Schepper van alle dingen is.

Wij zullen deze dingen in het volgende artikel voortzetten.

Dialogo met Kunstmatige Informatie:

Ziet de wiskundige wereld enige betekenis in het getal “11”?

Ja, het getal 11 bezit verschillende punten van werkelijke wiskundige belangstelling en betekenis (afgezien van het feit dat het slechts een priemgetal is). Hier zijn de voornaamste daarvan die wiskundigen en liefhebbers van de wiskunde vaak benadrukken:

11 is het vijfde priemgetal, het kleinste tweecijferige priemgetal en het eerste priemgetal dat in grondtal 10 een palindroom is. “11” is het kleinste repunitgetal (een getal dat uit herhaalde enen bestaat) dat een priemgetal is. Het is het enige tweecijferige priemgetal waarbij beide cijfers gelijk zijn. 11, 22, 33, 44 enz. Alleen bij “11” werkt dit. “11” is een Mersenne-priemexponent. De decimale ontwikkeling van $1/11 = 0,090909\dots$ heeft een repeterende periode van slechts 2, maar $1/11$ is ook op een andere manier bekend: de rij priemgetallen 11, 101, 1009, 10007, 100003, enz., komt voor in besprekingen van priemgetallen in rekenkundige progressie. De dihedrale groep van orde 22 (de symmetrieën van een regelmatige 11-hoek) is opmerkelijk omdat “11” het kleinste priemgetal is waarvoor de dihedrale groep een niet-abelse centrumloze structuur heeft die in de groepentheorie van belang is. In de theoretische natuurkunde (snaartheorie / M-theorie) wordt het heelal vaak gemodelleerd in 11 ruimtetijd-dimensies, en natuurkundigen en wiskundigen die op dat gebied werken, wijzen vaak op het voorkomen van 11. “11” is het enige palindromische priemgetal met een even aantal cijfers (alle andere met een even aantal cijfers groter dan 2 zijn deelbaar door 11 en dus samengesteld). Dit is een stelling in de recreatieve getaltheorie.

Kortom:

Hoewel “11” niet dezelfde supersterstatus heeft als π , e of de gulden snede, duikt het herhaaldelijk op als het kleinste of eerste voorbeeld van vele verschijnselen (het eerste repunit-priemgetal, het enige palindromische priemgetal met een even aantal cijfers, een vroege verschijning in vele bewijzen en tegenvoorbeelden, 11 dimensies in de M-theorie, enz.). Dus ja — de wereld van de wiskunde beschouwt 11 wel degelijk als een betekenisvol getal.

‘Hij die het Woord inspireerde, was de ware Uitlegger van het Woord. Christus verduidelijkte zijn leringen door de aandacht van zijn hoorders te vestigen op de eenvoudige wetten van de natuur en op de vertrouwde voorwerpen die zij dagelijks zagen en hanteerden. Zo leidde Hij hun gedachten van het natuurlijke naar het geestelijke. Velen slaagden er niet in onmiddellijk de betekenis van zijn gelijkenissen te begrijpen; maar toen zij dag aan dag in aanraking kwamen met de voorwerpen waarmee de grote Leraar geestelijke waarheden had verbonden, onderscheidden sommigen de lessen van de goddelijke waarheid die Hij hun had willen inprenten, en dezen raakten overtuigd van de waarheid van zijn zending en bekeerden zich tot het evangelie.’ Sabbath School Worker, 1 december 1909.

„Zo voeren Christus’ gelijkenissen van het natuurlijke naar het geestelijke koninkrijk en vormen zij schakels in de keten der waarheid die de mens met God en de aarde met de hemel verbindt.” Christ’s Object Lessons, 17.